

Тази неделя в [електронна библиотека](#) на [desebg.com](#) представям книгата **Желю Желев „Тоталитарните близнаци“**.

Тя е актуална, тъй като само преди дни, на 23 август,

[се навършиха 74 г. от подписването на Пакта Молотов-Рибентроп.](#)

С него Хитлер и Сталин се договарят тайно за сферите на влияние в Европа и с който на практика поставят началото на Втората световна война.

Книгата съдържа написаното през 1967 г. от д-р Желев изследване „Тоталитарната държава“, издадено през 1982 г. под заглавието „Фашизмът, което след няколко седмици е забранено от комунистическата власт и малко по-малко от 10 000-ия тираж е изтеглен от книжарниците. За цялата одисеята авторът разказва в предговора на книгата, а накрая са публикувани и много текстове, свързани с нея преди и след промените.

„Тоталитарните близнаци“ обаче не се ограничава до известното изследване на фашизма от д-р Желев (това е четвъртото издание, б. а.). Книгата съдържа специална глава посветена на комунизма като тоталитарна държава. В нея авторът разгръща своята теза, изведена в изключително находчиво още в заглавието, а именно, че по характеристиката на създадените от тях тоталитарни режими Хитлер и Сталин са един вид близнаци.

„Ще спомена само две цифри, които говорят по-красноречиво от всякакви доводи и разсъждения за принципно различните възможности за двата вида тоталитаризъм“, посочва в предговора д-р Желев. Цифрите са следните: До началото на Втората световна война (1 септември 1939 г.) Хитлер е избил по-малко от 10 000 души. Тук авторът посочва, че в това число се включват жертвите от „нощта на дългите ножове“

Хитлер и Сталин – тоталитарните близнаци

Написано от Христо Христов
Неделя, 25 Август 2013 17:33

(30 юни 1934 г.) и от „кристалната нощ“ (април 1938 г.), когато са извършени антиеврейски погроми.

Към 1 септември 1939 г. Сталин е унищожил вече най-малко 10 млн. души, като някои изследователи дори посочва по-голяма цифра – 15 млн.

„Важното е, че става дума за различие, което не се изразява в проценти (единият е убил с толкова процента повече от другия), не се измерва и кратността му (в пъти повече) – става дума за различие, което се изразява с математически порядки, т.е. с величини, с каквито се борави в космологията, астрономията, модерната физика”, пише Желев.

Другият факт, който той съпоставя, е броят на жертвите на „тоталитарните близнаци“ във войната. Германия, която воюва в Европа и Африка, има между 7,5 – 8 млн. жертви в това число влизат и загубите на мирното население. СССР, който влиза във войната две години по-късно, дава над 30 млн. жертви. „За да скрие своята негодност и провала си като пълководец, Сталин, докато беше жив, признаваше 7 милиона жертви, Хрушчов призна 20 милиона, сега според съветската публицистика жертвите са до 32 милиона”, посочва Желев.

Той отива и по-нататък. Прави сравнение на жертвите на двата режима в световен мащаб. Там цифрите за комунизма са смразяващи – става въпрос за приблизително 100 млн. души!

Желев се спира и на други факти. Един от тях е красноречивото отсъствие на каквито и да било опити да бъде свалено чрез военен преврат съветското ръководство за това, че е изправило страната пред военна катастрофа през 1941-1942 г. За Желев историята на XX век не познава такова страшно предателство спрямо собствения си народ и страна, каквото прави Сталин и ръководеното от него Политбюро.

Въпреки катастрофалните за страната серия от грешки и чистки, които Сталин прави, няма никакъв опит той да бъде свален. Това „показва само в какъв дълбок политически и идеологически колапс ще намира общественото съзнание при завършения тоталитарен режим, какъвто бе тогава съветският”, пише Желев. Към своите аргументи

авторът припомня опитите за военен преврат срещу Мусолини (1943) и срещу Хитлер (1944).

Макар и не толкова голяма главата „Комунизмът като тоталитарна държава” по същество е важна оценка, която се дава на комунистическия режим, на неговия характер и последици за обществата, които са го преживели.

Желю Желев изтъква, че когато на основата на официалните документи „бяха възстановени кост по кост скелетите на фашисткия и комунистическия динозаври, се оказа, че те си приличат като две капки вода”.

По думите му обаче по-детайлният анализ на комунизма доказва, че в рамките на тоталитаризма, има и различие, което не е в полза на комунизма.

Според Желев той „се оказва по-пълният, по-завършеният и по-съвършеният тоталитарен режим, което на практика означава по-пълната и завършена диктатура над гражданското общество и отделния индивид”.

„Ако това няма да прозвучи малко грубо като израз, бих казал: комунизмът е по-тоталитарен от фашизма, защото той за разлика от него, разпростира своето владичество и върху икономическата основа на обществото”, подчертава д-р Желев.

Той посочва, че под формата на експроприация, национализация и насилствена колективизация икономиката става държавна собственост. Частната собственост е ликвидирана, докато фашизмът не ѝ посяга.

В тази глава Желев е отделил и място за комунистическия режим в България. Подчертано е значението, което изиграва за съдбата на страната окупирването от Червената армия. „Ако не беше съветската окупация от септември 1944 г. до края на 1947 г., в България нямаше да има никакви шансове за успех”, смята Желев. Той дори припомня, че всички лидери на БКП от Георги Димитров до Тодор Живков са започвали и завършвали речите си с признателност към съветските войски.

Той поставя и въпроса: какво прави днес Паметникът на съветската армия в центъра на София? Чия благодарност и признателност изразява той и за какво? „Естествено – благодарността и признателността на българските комунисти, които много добре знаеха и публично признаваха, че те никога не можеха да дойдат на власт без решаващата помощ на Червената армия, като тази помощ се изразява в установяването на тоталитарната комунистическа диктатура, наложена и гарантирана от войските на Трети украински фронт”, заключава Желев.

Авторът се спира и на въпроси, свързани с едновременното падане на комунистическите режими в страните от Източна Европа. На финала той си позволява и един съвет към политическия елит в България: „Демокрацията се прави от демократи и затова най-напред трябва да създадем демократите, които ще я градят.”

По думите му, за да бъде истинска демокрацията, а не менте, трябва не само целите да са демократични, но и средствата, чрез които се постигат те, да бъдат демократични.

Желю Желев „Тоталитарните близнаци” - "Фашизмът" тридесет години по-късно, изд. „Фабер”, 2012 г., 392 страници.